

Запъхтѣна, тя мушна клюна си въ хладната трѣва на чима и чакъ тогава забѣлѣза лай-кучката.

— Бѣдно малко цвѣте, — извика тя, — и тебе ли сж донесли да умрешъ тукъ? Уви! ти ми напомняшъ за всичко, което съмъ изгубила.

„О, какъ бихъ искала да я утѣша!“ мислѣше си лай-кучката. Но всичко, което можеше тя да направи, бѣ, да изпълни въздуха съ благоухание. Птичката почувствува това и вдигна глава да ѝ благодари.

Мръкна се, а никой не донесе капка вода за бѣдната птичка. Тя изчирка тѣжно, цѣ-

лувна лай-кучката още веднажъ, слабо трепна съ крилѣтѣ си и умрѣ.

Когато на сутринта дѣцата дойдоха да видятъ чучулигата, намѣриха я умрѣла. Тѣ много плакаха за нея. Подирѣ ѝ направиха хубаво сѣндѣче, положиха я вжтрѣ и я погребяха въ градината.

Чимътъ съ лай-кучката бѣ хвърленъ на пжтя.

Много дѣца минаваха прѣзъ нея, но никое не знаеше, че тя бѣ дала малката си душица за бѣдната птичка и умрѣ съ разбито сърдце, защото не можа да ѝ помогне.

Отъ английски прѣведе: Д. Мавровъ, уч-ль.

СЛѢПОТО МОМЧЕ.

(Разказъ, отъ Владимиръ Короленко за юноши).

Лднажъ слѣпото момче, Петрусъ, седѣше само на хълма на рѣката и свирѣше съ малката си свирчица. Слнцето заходдаше, наоколо бѣ тихо и само мученето на прибиращитѣ се въ село стада долиташе отдалече. Момчето, току-що прѣстана-ло да свири, бѣ се отпуснало на трѣвата. То се бѣ забравило за минутка, когато нѣкакви тихи стѣпки го стрѣснаха. Стѣпкитѣ спрѣха при подножието на хълма. Тѣ му бѣха непознати.

— Ей, момче! — чү то изведнажъ гласецъ на момиченце. — Не знаешъ ли кой свирѣше тука ей-сегичка.

Слѣпото момче не обичаше да го безпокоятъ, когато е самичко, затова отговори на въпроса не особно любезно:

— Азъ свирѣхъ . . .

— Колко хубаво свиришъ! — каза момиченцето.

Момчето замълча.

— Защо си не отивате? — попита то послѣ, като усѣщаше, че момиченцето още стои на мѣстото си.

— Защо ме пждишъ? — попита момиченцето съ чистъ и простодушно-зачуденъ гласъ.

Звучитѣ на тоя спокоенъ дѣтски гласъ дѣйствиваха приятно на слѣпото момче, ала при все това то, както и първия пжтъ, сурово отговори:

— Азъ не обичамъ да идватъ при мене...